

Ján Adamus

Zapál' v nás oheň svojej lásky

Ježiš povedal svojim učeníkom: „Keď príde Tešiteľ, ktorého vám ja pošlem od Otca, Duch pravdy, ktorý vychádza od Otca, on o mne vydá svedectvo. Ale aj vy vydávate svedectvo, lebo ste so mnou od začiatku. Ešte veľa vám mám toho povedať, ale teraz by ste to neznesli. Keď príde on, Duch pravdy, uvedie vás do plnej pravdy, lebo nebude hovoriť sám zo seba, ale bude hovoriť, čo počuje, a zvestuje vám, čo má prísť. On ma oslávi, lebo z môjho vezme a zvestuje vám. Všetko, čo má Otec, je moje. Preto som povedal, že z môjho vezme a zvestuje vám.“ (Jn 15, 26-27; 16, 12-15)

Chlapci na ihrisku sa začali chváliť, čím je ich otec. Jeden hovorí: Môj otec je inžinier. Druhý: Môj otec dokáže všetko urobiť. Keď sme stavali dom, muroval aj betónoval. Tretí hovorí: Môj otec je tak silný, že by tvojho otca premohol jednou rukou. Iba najmenší chlapec mlčal a keď sa ho všetci vypytovali na otca, odpovedal: Môj otec ma ľúbi. Všetci sa mu začali smiať. Čo myslíte, čo je najväčším darom pre dieťa? Že má otca inžiniera, že je šikovný a silný? Iste všetci budete súhlasiť, keď poviem, že najväčším darom pre dieťa je, keď sa rodičia vedia držať za ruky a majú sa radi, lebo vtedy do svojej vzájomnej lásky môžu zobrať aj dieťa.

Aj my, veriaci v Boha, uvedomujeme si prítomnosť Otca, ktorý je všemohúci, vševediaci, všadeprítomný, večný... Čo myslíte, je to ten najväčší dar pre človeka? Iste túžime tu čosi pridať: Najväčší dar pre človeka je, že Otec a Syn sa vedia „držať za ruky“ – že sa milujú. A z tejto lásky vychádza Duch Svätý. Túto skutočnosť túži Ježiš vyjaviť učeníkom po svojom zmŕtvychvstaní. Pozdraví ich: Pokoj vám! Potom na nich dýchne a povie: Prijmite Ducha Svätého. Bol tom sám Ježiš, ktorý veľmi opatrne a pomaly zjavoval a predstavoval Ducha Svätého ľuďom. Na začiatku verejného účinkovania rozprával iba o Bohu, ktorý mu je Otcom, lebo ľud Starého zákona veril iba v jedného Boha. Postupne prechádza k myšlienke, že keď mu je Boh Otcom, potom on je prisľúbeným Mesiášom. Jasne spomína, že On a Otec sú jedno. A pri konci verejného účinkovania začne oznamovať príchod Ducha Svätého, ktorý vychádza od Otca, a ktorého on pošle od Otca. Svoj sľub splnil, za silného vetra zostúpil Duch Svätý na apoštolov v podobe ohňa, aby ich obdaril zvláštnymi charizmami: rozprávali desiaty deň po nanebovstúpení. Za hukotu a inými jazykmi, predpovedali budúcnosť, poznávali skrytosť srdca, uzdravovali...

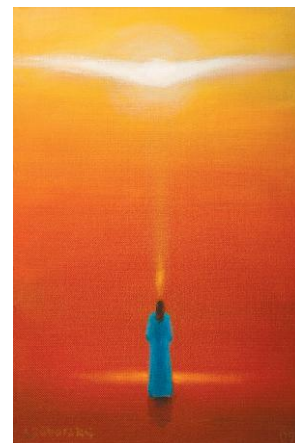
My si s odstupom času ani dobre neuve-

domujeme, ako tieto charizmy boli v prvotnej Cirkvi potrebné, ako bola potrebná prítomnosť Panny Márie, ktorá bola zatónená a naplnená Duchom Svätým. Lebo je to Duch Svätý, ktorý buduje Cirkev, oživuje ju, posväcuje, posilňuje a chráni ju pre omyly. Je to Duch Svätý, ktorý z nás vytvára Kristovo tajomné telo, živé údy na tele Cirkvi. Preto má plné právo v nás prebývať. To On z nás urobil pri krste Božie deti, On nám vlieva do duše milosť pomáhajúcu a posväcujúcu, On nám dáva Božské a mravné čnosti, On nás naplňa svojimi siedmimi darmi... Budme však úprimní, ako stojíme o tieto dary? Je veľmi smutné, s akou formálnosťou pristupujú mnohí rodičia ku krstu svojich detí a k iným sviatostiam! Čo tam po tom, že dieťa je nezrelé a nepripravené, lebo sa mu nikto doma po náboženskej stránke nevenuje, hlavná vec, že všetko bude mať čím skôr za sebou! A ak nie, tak samozrejme katechéta a najmä farár je na vine, že rodina bude mať doma pohana! Povedzte, môžu takto zmýšľajúci ľudia túžiť po milostiach, ktoré im aj ich deťom ponúka Duch Svätý? Nepatrím k tejto skupine ľudí aj ja? Nie som schopný radšej urobiť a vybaviť všetko na svete, ako by som si mal dať doma do poriadku svoje manželstvo alebo osobný život?

Vyhýbajme sa náboženskej ľahostajnosti a vlačnosti, lebo Otec, Syn a Duch Svätý nás chcú prijať do svojej lásky. Boží Duch nám k tomu ponúka všetky sily a milosť, preto mu otvorme srdce a spolupracujme s ním.

Istá žena, rozpráva tento príbeh: Ležala som v nemocnici na JIS-ke a cítila som sa veľmi opustená. Nikto za mnou neprišiel a bolesti v hrudníku sa zasa zosilnili. Naplňalo ma to strachom a hrôzou. So zavretými očami som sa začala modliť: Pane, viem, že ty si pri mne. Nezáleží na tom, ako sa práve teraz cítim. Utíš a upokoj ma. Keby som tak mohla pocítiť tvoje objatie... A pokračuje: Pri modlitbe sa moje obavy začali rozplývať a do srdca mi vstúpil nevýslovný pokoj. Bol do dar Ducha Svätého. Keď som otvorila oči, nad posteľou sa skláňala moja priateľka. Objali sme sa a ja som mala pocit, ako by ma v náručí držal Boh. Niečo podobné som v živote ešte neprežila.

Áno, Duch Svätý je veľká sila a pomoc, je láska, pochádzajúca z Otca a Syna. Osvojme si túto lásku a budeme šťastní tu aj vo večnosti. Prosme aj pri tejto svätej omši: Príď, Duchu Svätý, a zapál' v nás oheň svojej lásky!

*Na veky sláva buď Pánovi!
Zo svojho diela
nechže raduje sa!
Keď na zem pozrie Pán,
zem zachveje sa,
dotkne sa vrchov,
dym sa valí z nich.
Spievať chcem Pánovi,
kým žijem,
hrať svojmu Bohu,
kým som na svete.
Nech Mu je milé
moje premýšľanie,
ja radovať sa budem s Ním.
Nech všetci hriešni
zo zeme sa stratia,
nech na nej niet už ničotných!
Dobroreč moja duša Pánovi!*

*Ďakujte Bohu
a chváľte Jeho meno!
Hlásajte Jeho skutky
medzi národmi!
Spievajte Mu a hrajte Mu,
o všetkých Jeho divoch hovorte!
A Jeho menom chváľte sa,
nech majú radosť
Boha hľadajúci!
Vypyť sa stále na Pána,
hľadajte stále Jeho svätú tvár!
Spomínajte na zázraky,
čo vykonal,
a znamenia a slová Jeho úst,
vy deti Abraháma, sluhu Jeho,
synovia Jákobovi,
ktorých si Boh náš vyvolil.*

*Hospodin je náš Boh.
Nad celou zemou Jeho súd.
Na svoju zmluvu navždy pamätá,
ten prikaz,
daný pre tisíc pokolení,
na zmluvu, ktorú s Abrahámom
konal,
na prisahu, čo Izákovi dal
a v Jákobovi potvrdil ako zákon,
na večnú zmluvu, Izraelu danú.*

Štvrtá kniha žalmov. „Prebásnil Milan Rúfus“

„Sadni si! Ešte ti chcem niečo povedať.“ Prisunul som si stoličku a plný zvedavosti som čakal, čo mi povie. Predo mnou sedel páter Andrej. Muž, ktorý si už pri našom prvom stretnutí získal môj obdiv. Neustále som vnímal jeho život modlitby a načúval pozorne jeho kázaniam. Poznali sme sa už dlhšie, nikdy sa však nesprával tak zvláštne ako v ten deň. Vedel, že premýšľam nad kňazstvom, tak mi preblesko mysľou, či ma náhodou nechce lanáriť k nim - k jezuitom. Neurobil to však. Svojimi veľkými očami na mňa pozrel a začal:

„Musím ti niečo povedať ešte skôr, ako sa definitívne rozhodneš. Kňazi a kňazstvo nie je iba také, ako si ho doteraz videl a poznal.“ Rozprával mi veci, ktoré ma prekvapili. Naozaj som nečakal takéto slová. Keď skončil, dlho som ostal ticho a potom ani neviem, ako zo mňa vyšlo: „Myslel som si, že chcete, aby som bol kňazom. A vy ma tu takouto rečou vlastne odhovárate.“ „Neodhováram,“ pokračoval páter, „iba sa snažím byť k tebe pravdivý, aby si bol čo najlepšie pripravený na svoje rozhodnutie, ktoré sa chystáš urobiť.“

„Ešte veľa vám mám toho povedať, ale teraz by ste to neznesli. Keď príde on, Duch pravdy, uvedie vás do plnej pravdy,“ povedal Ježiš svojim apoštolom (Jn 16, 12 - 13). Vždy keď si čítam tento text, premýšľam nad tým, prečo Ježiš zvolil takýto prístup? Vari nechcel, aby boli apoštolí na svoju službu pripravení čo najlepšie? Báľ sa, že by mu nik z nich neuveril, keby rozpovedal celú pravdu? Možno. Ktovie? Možno aj preto, že pri poznaní nášho ľudského myslenia dobre vie, že v postojoch či rozhodnutiach dozrievame postupne. Aby sme porozumeli Božiemu vedeniu, jeho vôli, potrebujeme okrem informácií aj formáciu Ducha Svätého. Lebo iba v jeho pravde, ako vraví Ježiš, pochopíme a uvidíme všetko tak, ako máme. Známy autor a kňaz Elias Vella píše o pôsobení Ducha Svätého: „Potrebujeme Ducha Svätého stále nanovo, aby vstúpil do tmavých oblastí nášho života, v ktorých ešte nie je prítomný.“ Svet totiž nenadchýňajú ľudia, ktorí pracujú pre Boha; svet je v úžase z ľudí, ktorí patria Bohu. A pritom pôsobenie Ducha Svätého je neraz jednoduché a priame zároveň. On nás vždy včas pripraví na to, na čo má.“ Skrze svoju skúsenosť o tom hovorí istý kaplán, ktorý na svoj blog napísal: „Chodievam sponedať jednu starenku už druhý rok. Neskôr sa presťahovala, meniť kňaza však nechcela a tak ju navštevujem aj teraz. Chystal som sa k nej aj pred Veľkou nocou. Dvere na dome boli otvorené. Stál v nich starenkin syn: „Poďte, už vás čakáme,“ vítal ma s úsmevom. „Babka sa vás nevie dočkať.“ Hneď za chodbou boli sklené dvere, zaklopal som a vstúpil do izby, kde na malej drevenej stoličke sedela moja starenka. Otvorila náruč a pozdravila ma katolíckym pozdravom a úsmevom. „Odkiaľ ste vedeli, že prídem?“ opýtal som sa prekvapene. „Božičko mi povedali...“ povedala starenka.

JOZEF KOZÁK

Veriaci, ktorý sa zúčastní na: Slávnosť Zoslania Ducha Svätého na verejnom speve alebo recitovaní hymnu **Veni Creator Spiritus**, môže za obvyklých podmienok získať úplné odpustky.

Blíži sa sviatok patrocínia nášho kostola – hody: Oslávme ho čo najdôstojnejšie a tak všetci ktorí máte možnosť, prídite ho osláviť v slovenských krojoch.

Týždeň modlitieb mladých za mladých: Od dnešnej nedele do budúcej prebieha týždeň modlitieb mladých za mladých. Milí mladí, zjednotme sa pri večernej modlitbe a prosme aj za svojich kamarátov a iných mladých.

A keď sa pomodlili, zatriaslo sa miesto, na ktorom boli zhromaždení, všetkých naplnil Svätý Duch a smelo hlásali Božie slovo (Sk 4, 31).

Tá modlitba Petra, Jána a jeruzalemských kresťanov bola reakciou na začínajúce prenasledovanie kresťanov. Čo bolo na nej zvláštne, že vzápätí vyvolala takú podivuhodnú Božiu odpoveď? Čím sa líšila od mojich modlitieb v obdobných situáciách? „Pozri, ako sa mi vyhrážajú, ako klamú a akí sú ku mne zlí a nespravodliví“ - takto to dokážem v modlitbe vychrlieť Bohu aj ja. Dokonca tak rýchlo, že niekedy zabudnem slušne pozdraviť, poďakovať, pochváliť a nahnevane idem rovno k veci. A radím mu: „Daj im, čo si zaslúžia. Ale odstráň z mojej cesty tento kríž.“

Pane,

ty chceš spasiť i našich prenasledovateľov a nepriateľov. Nie zlikvidovať ich, ale spasiť. Chceš, aby ti aj oni uverili. To sa však najskôr musia o tebe niečo dozvedieť. Ak chceš na to použiť práve mňa, vyzbroj ma svojim Duchom, daj mi silu a odvahu ísť v pravú chvíľu a vhodným spôsobom s Božím slovom za nimi, a ja pôjdem.

Marie Svatošová „Tykadlom Viery“

Sväté omše v 8.týždni cezročného obdobia - (B)

25.V. pondelok – Svätodušný pondelok

18:00 Za Ľ Máriu, Antona a Karola Zigových
Od dnes sa modlíme Anjel Pána

26.V. utorok

18:00 Za Ľ z rodiny Šikulovej

27.V. streda

18:00 Za Ľ Františka a Máriu Podolských

28.V. štvrtok **Náš Pán Ježiš Kristus, najvyšší a večný kňaz-sviatok**

18:00 Za Ľ Annu Nitschneiderovú

29.V. piatok

18:00 Poďakovanie Pánu Bohu za zdravie a Božiu

30.V. sobota

08:00 **Nebude**

Upratovanie kostola č.d. 76 - 100

31.V. Najsvätejšej Trojice

08:00 Za Ľ Jozefa a Filoménu Ochabových a dcéru Lýdiu
Lektori: Vráblová M., Pešková E..

10:00 Za farníkov

Lektori: Polakovičová J., Polakovič P.

14:00 Posvätný ruženec, litánie

Liturgický kalendár

25.V. pondelok **Svätodušný pondelok**

26.V. utorok Sv.Filip Neri, kňaz

27.V. streda Sv.Augustín z Canterbury, biskup

28.V. štvrtok **Náš Pán Ježiš Kristus, najvyšší a večný kňaz**

29.V. piatok Sv. Maxim, Sv.Uršula

30.V. sobota Sv. Felix, pápež

Bremená

V jednej z predchádzajúcich kapitol sme hovorili o balaste, ktorý sa ukladal do podpalubia, aby sa tak stabilizovali lode na ich ceste po rozbúrenom mori. Jestvuje aj iný balast, ktorý leží v podpalubí ľudského srdca. Tento však, naopak, stabilitu života narušuje. Nebolo by teda veľmi múdre postaviť sa s takouto záťažou na už priviazané, ukotvené a napnuté lano.

Dvojfarebné kamene

O Holanďanoch sa obrazne hovorí, že sa rodia na bicykli. V tomto zmysle možno o každom človeku povedať, že sa rodí s batohom na chrbte. S batohom, do ktorého nám po celý život pribúdajú kamene našej minulosti. A keďže medzi nami nie je nikto kto by nemal vlastnú minulosť, naše batohy sú často viac či menej zaplnené až po okraj. A minulosť, dovolím si pozrieť sa na ňu v tejto chvíli ako lekár, je mojím spôsobom choroba. Na túto chorobu sa síce neumiera, ale pod jej ťažobou sa človek ohýba, živí. Minulosť dokáže ochromiť našu cestu k zmysluplnejšiemu životu.

Spomínanú chorobu spôsobujú dva druhy kameňov, ktoré sa nám sypú do batoha. Kamene vín, balvany hriechov. Nejde pritom len o naše kamene, ktorými hrešíme proti Bohu, bližným a samým sebe, ale často i o balvany, ktoré doň priletia z nášho okolia a zrania nás. Oba druhy kameňov po istom čase zaplnia celý batoh a postupne začnú gnívať i nás. Pomaly, ale isto. Od päty po kolená, po pás až nás celkom pochovávajú do vlastného hrobu prikrýteho kamennou mohylou.

Človek, či už je mladý, alebo starý, cíti, že mu to začína prerastať cez hlavu, že sa potrebuje zbaviť minulosti, a začne volať o pomoc. V takej chvíli sa niektorí utiekajú k alkoholu alebo k drogám vo falošnej predstave, že ich chemické zloženie má silu kamene odplaviť či rozdrobiť, iní klopú na dvere psychologických a psychiatrických ordinácií a dožadujú sa odbornej rady alebo lieku. Ďalší sa snažia minulosť umlčať v nepretržitej zábave.

Treba si však uvedomiť, že ak zveríme svoju minulosť psychológovi, bude nás učiť, ako na ňu zabudnúť, ak ju zveríme psychiatrovi, zrejme nám navyše predpíše lieky na spanie.

Napriek tomu sa domnievam, a mám s tým aj skúsenosť, že existuje ešte lepšia cesta ako tie, o ktorých sme práve hovorili. Cesta do spovednice.

Ak totiž zveríme svoju minulosť Kristovi, oslobodí nás od nej.

Pri spovedi nejde len o odpustenie hriechov, ako sa traduje, ale ide o podstatne viac. Ako ukáže ďalej uvedená schéma, dochádza pri nej k uzdraveniu vnútorných zranení, k urovnaniu vzťahu človeka s Bohom, s Cirkvou, ale tiež, a to je dôležité, k zmiereniu so sebou samým.

Túžba po zmierení nie je nič iné ako túžba po stratenej integrite. Mám skúsenosti s nešťastnými ľuďmi. Mnohí ku mne prichádzajú, aby som ich „rozobral“. Po vyšetrení však zistím, že predovšetkým potrebujú to, aby som ich poskladal. Už dávno sú totiž „rozobraní“. Pri sviatosti zmierenia sa deje niečo podobné aj s ľudskou dušou. Hriech ju už rozložil. Potrebuje sa dať znovu dokopy.

Max Kašparů „Po lane ku Kristovi“

Bud'te svätí

Pamätám si na svojho múdreho profesora Jozefa Búdu, kňaza svätého života. Hovoril nám: „Každý človek, pokiaľ sa nezníži pod ľudskú dôstojnosť, objavuje v sebe túžbu po svätosti.“ Chcel povedať, že túžba po svätosti, po Bohu, láske, pravde a naplnení života je niečo prirodzené. Boh ju vložil do našich srdcí. Veď si nás vyvolil ešte pred stvorením sveta, aby sme boli svätí svojou láskou (porov. Ef 1, 4). Vyvolil nás pre to najkrajšie, čím môžeme byť.

Dnes by som sa odvážil povedať, že táto túžba ostáva aj v srdci hriešnika, hoci môže byť všeličím zavalená. Biblia je plná svätých hriešnikov. Je dobré na to pamätať a opakovať to sebe i druhým. Bud'te svätí, lebo ja som svätý! prihovára sa nám Boh, ktorý chce naše posvätenie (porov. 1 Sol 4, 3). Napriek tomu, že dnešný svet chce tvrdiť niečo iné, svätosť je pre všetkých! Ak sme svätí, sme Boží, sme v plnosti sami sebou. Sme stvorení na obraz svätého Boha! Len vtedy sme tým, čím máme byť, ak sme svätí. Ak nimi nie sme, spreneverujeme sa svojmu životu.

V roku 2005 bola v talianskom meste Vicenze blahorečená Eurosia Barbanová. Jednoducho ju volali mama Ružena. Bola matkou deviatich detí a k tomu si ešte štyri adoptovali. Sídlny biskup ju predstavil ako vzor pre každú matku a rodinu. Povedal: „Dnes môžeme s radosťou hlásať, že v rodine sa stávame nielen kresťanmi, ale aj svätými.“ Mama Ružena vo všetkých ťažkých skúškach, ktorými jej rodina musela prejsť, rada opakovala: „Vždycky majte odvahu. Budeme sa riadiť Božou vôľou a uvidíte, že on nám pomôže. Pán nás veľmi miluje a zomrel za nás. Prečo by sme mu nemali dôverovať?“

Je v tom aktuálne posolstvo aj pre nás, ľudí v dnešnej Európe, v ktorej úbytok narodených detí vyvoláva strach. Nemáme mať strach zo života, ale plnú dôveru v Boha - Lásku. Všetci sa máme cítiť povolani k svätosti. Matka svätého života vynikala obetavosťou a láskou. Starala sa nielen o svoje deti, ale aj o ľudí okolo seba. Tak sa potvrdzuje, že kto žije v Božej láske, nachádza spôsob i čas ako milovať aj ostatných. Život a príklad tejto matky sa odrazil aj na živote detí. Traja z jej synov sa stali kňazmi, jedna dcéra rehoľnou sestrou, ďalší syn zomrel ako seminarista a jeden z adoptívnych synov vstúpil do rehole. Ostatní si založili rodiny a nechali sa viesť príkladným životom svojich rodičov.

Majme odvahu byť tým, čo chce mať z nás Boh. Majme odvahu byť svätými!

Jozef Šuppa SJ „Sýtiť srdce i ducha“

Počuli a šli za ním

„Počuli, čo hovorí, a šli za Ježišom“ (Jn 1, 37). Už po druhýkrát počas dvoch dní Ján Krstiteľ označil okoloidúceho Ježiša za Baránka Božieho. Tentoraz bolo jeho slovo rozhodujúcim signálom pre dvoch z jeho učeníkov, aby sa pohli z miesta a šli za Ježišom. Kofkokrát nám veci dochádzajú len postupne. Niektoré veci musíme počuť desaťkrát, aby sme pochopili, o čo ide. Okolo niektorých z nás Pán musel chodiť mnohokrát, kým sme si ho všimli. Možno sme tiež museli od nejakého svojho „Jána Krstiteľa“ počuť upozornenie, že Ježiš je blízko. V tom je skrytá nádej pre všetkých, aj pre tých nechápavejších.

Pán iste nekráčal okolo miesta, kde Ján krstil, úplnou náhodou. Šiel okolo práve preto, aby sa osobne stretol s Jánom a Ondrejom, aby prebudil ich srdce, aby ich povolal. Dobré vedel, že idú za ním, veď na nič iné nečakal. Možno si trochu vydychol, keď zahliadol, že sa rozhodli oddeliť sa od zástupu pozorovateľov a ísť za ním. On dokonca vedel, čo chcú, ešte oveľa skôr, než si to uvedomili oni sami. V ich srdci musela byť túžba, možno nejasná, neočistená, ale predsa len túžba: viac ho poznať a byť chvíľu s ním. Človek musí mať nejaký dôvod, než sa dá do pohybu, než sa rozhodne poznať niečo nové a zmeniť svoj život. A túžba je veľmi dobrým motorom na ceste k poznaniu Ježiša.

Vojtech Kodet O.Carm „Hľadám tvoju tvár“

Príbeh na uzdravenie duše

Čisté ruky

Jeden človek predstúpil po smrti pred Pána. Hrdó mu ukázal svoje ruky:

„Pane, pozri sa mi na ruky, aké sú čisté!“ Pán sa usmial a s nádychom smútku povedal:

„Je to pravda, ale sú aj prázdne.“

Bruno Ferrero „Kruhy na vode“

Desatoro

Otrasné modly našich čias

Zlyhania Izraela sa začali priestupkom proti pravému, rozhodujúcemu prikázaniu: „Nebudeš obetovať cudzím bohom. A nebudeš sa im klaňať.“ Tu začínali aj zlyhania našich čias v novoveku. Nadobudli časom neslýchané rozmery. Kardinál Joseph Ratzinger k tomu napísal: Človek je vtedy v poriadku, keď uznáva Boha ako Boha, keď žije v úcte k Bohu. A uberá sa chybnou cestou, cestou zvrátenosti vtedy, keď celé spoločenstvo zbožňuje to, čo nie je Boh. Keď si človek vytvára vlastné božstvá a nakoniec zbožňuje sám seba. Týmto základným zvrátením sa ľudia dávajú rozozierať a vnútorne znetvorovať. Vydávajú sa ním niekedy priamo na cestu smrti. Pretože vzdalovať sa od Boha, ktorý je zdrojom života, znamená opúšťať život.

Dnes síce nejstávajú bôžikovia, ktorí by boli výslovne za takých vyhlásení, hoci aj toho sme už boli svedkami. Ale sú mnohé veci a sily, ktorým sa ľudia klaňajú. Takou silou je napríklad kapitál a majetok všeobecne. Alebo túžba po moci. „Zlaté teľa“ je v našom západnom svete v mnohých ohľadoch ozaj veľmi aktuálne. To nebezpečenstvo tu jednoducho je. Keď sa na to pozrieme bližšie, skutočne ešte nikdy v dejinách nebol tanec okolo zlatého teľaťa taký divý ako dnes.

Ide však ešte o viac. Ľudia čoraz častejšie znejasňujú tvár jedného Boha. Hovoria pritom: dobre, ale veď všetky náboženstvá predstavujú v zásade toho istého Boha. Každá kultúra má svoje špeciálne výrazové formy a až tak veľmi nezáleží na tom, ako ho voláme. A ľudia utekajú od Boha a prikláňajú sa iba k tomu, v čom vidia zrkadlenie samých seba. A to je nepravda. A je to lož. A vedie to ku lživému životu. Lebo, čo badáme?

V tej chvíli nám hrozí nebezpečenstvo, že sa Boh začne pokladať za celkom nadbytočného. Veď je tak ďaleko od nás, hovoria, a jeho uctievanie nám aj tak nič neprináša. Menej si však uvedomujú jedno: Keď vytrhneme základný pilier, na ktorom stojí usporiadanie ľudského života, človek sa bude stále viac a viac rozpadáť a ničieť. Aj sa rozpadá a ničí.

Návrat k Desatoru?

Po náboženskej i ľudskej stránke prvý príkaz je preto základom všetkých ostatných príkazov: „A to bude našou spravodlivosťou, keď náležite zachováme všetky tieto príkazy pred Pánom... tak, ako nám prikázal“ (Dt 6, 25). Rešpektovanie všetkých ostatných príkazaní alebo porušenie niektorého z nich svedčí o tom, že v duchu

stojíme pred oltárom pravého a živého Boha, alebo sa klaniame modlám. Podľa pravdy stojíme pred tvárou Božou a v jeho prítomnosti, lebo On tvorí, udržuje a nesie náš život. Ak sa niekto klania modlám, jeho modloslužba sa uskutočňuje nielen v prítomnosti pravého Boha, ale i vďaka jeho darom, z ktorých prvým je sám náš život. Ak sa klaniam modlám, ktoré sú ilúziou a ničotné, bude v mojom živote stále viac a viac nezmyslu a prázdnoty. Poblúdení ľudia pre úctu k modlám zabíjali vlastné deti. Dnes sa modloslužba vracia k tej istej otrasnej praxi aj na klinikách nemocníc.

Desatoro sa uvádza v Písme na dvoch miestach. Písma o ňom začína tým, že sa ľudu pripomína Boží odpočinok na siedmy deň po stvorení, a Boh ako Záchranca zo zajatia otroctva v Egypte: „Ja som Pán, tvoj Boh, ktorý ťa vyviedol z egyptskej krajiny, z domu otroctva... Neurobíš si modlu, ani nijakú podobu toho, ...čo je na zemi, alebo vo vode či pod zemou! Nebudeš sa im klaňať...“ (porov. Ex20, 2-5).

Správne chápanie každého jednotlivého príkazu malo žiť zo spomienky na živého Boha, ktorý sa svojmu ľudu dal poznať ako Stvoriteľ a záchranca a ktorý zostane záchranou navždy. Len v tejto živej spomienke, z nej vyrastajúcej vďačnosti a s ňou spojenej dôvery v budúcnosť majú jednotlivé príkazy svoj vlastný zmysel ako smernice pre život. Ľudia sú nimi vyzvaní nepremárniť získané dary, slobodu a život. Sú vyzvaní napodobňovať Božie správanie. V miere, v akej ho budú napodobňovať prijímaním jeho slov, budú prejavovať, čo znamená, že človek je obrazom Božím.

Prvý príkaz vyjadruje toto: Ak si pochopil, kým som ja pre teba, potom sa nebudeš klaňať nijakým bôžikom či modlám proti mne. Lebo vtedy budeš chápať, že akýkoľvek bôžikovia či modly by ťa len zotročovali. Takto chápaný príkaz vyjadruje dôsledok, ktorý vyplýva zo stvorenia i z vyslobodenia z otroctva v Egypte. Z tohto hľadiska bol zachránený ľud zvlášť ohrozený, čo sa ukazuje v rozprávaní o jeho ďalších osudoch. Sotva tento ľud okúsil radosť zo slobody, hneď zapochyboval, či sa vlastne oplatí vziať na seba s tým spojené námahy. Len čo začala byť sloboda náročná, chytala sa ľudu nostalgia „za hrncami mäsa“ a za dostatkom chleba, nad ktorými sedávali v Egypte. Pán ich zahanbil tým, že im začal posielat každé ráno „mannu“ - chlieb z neba, a večer mäso prepelíc (pozri Ex 16, 4).

No Izraeliti pred prijatím Desatora v poblúdení sa rúhali pred „zlatým teľatom“. Potom však sľubovali oddanosť prvému príkazu navždy. Tým sľúbili, že nevydajú napospas darovanú slobodu otroctvu lživých modiel. A Pán ich chránil a ďalej natrvalo pokladal za svoj ľud.

Bývalý redaktor časopisu Spiegel a Stern Peter Seewald, ktorý pred rokmi vystúpil z Cirkvi, ale potom sa do nej vrátil, čo bolo podľa neho „zložitejšie než z nej vystúpiť“, vydal s kardinálom Josephom Ratzingerom, neskôr pápežom Benediktom XVI., dve obširne knihy rozhovorov. V úvode jednej z nich napísal: Keď kardinál Joseph Ratzinger, veľký vzdelanec Cirkvi, v kláštore benediktínov na Montecassino sedel oproti mne, a trpezlivo mi odpovedal na otázky o Bohu, evanjeliu, o viere kresťanstva od vzniku sveta až po jeho koniec, vtedy bolo zo dňa na deň zreteľnejšie cítiť čosi z tajomstva, ktoré v tom najhlbšom drží pohromade svet. V podstate je to možno celkom jednoduché. „Samo stvorenie,“ povedal tento učený človek, „obsahuje v sebe poriadok. My môžeme z neho vyčítať Božie myšlienky - a dokonca aj správny spôsob, ako máme žiť.“ Tu už však nestačí len všeobecná úvaha. Je potrebné uvažovať v prvej osobe.

Ján Chryzostom kardinál Korec „Sloboda ako dar - či záhuba?“

www.fara.sk/vistuk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku